

[Aksel Larsen.]

slaget er et led i et af de snart evindelige forlig, der sluttes imellem regeringen og de borgerlige partier, i dette tilfælde altså uden at man har kunnet sikre sig de konservatives attråede velvilje.

Den anden grund er den, at optagelsen af dette statslån — for det er jo det, det drejer sig om — kan befrygtes yderligere at ville have indflydelse på rentefoden her i landet. Vi er af den mening, at rentefoden er højere end ønskeligt. Vi frygter for, at optagelse af sådanne statslån på yderligere 100 mill. kr. kan bidrage til rentefodens stigning eller eventuelt forhindre et fald, som måske ellers ville være indtrådt.

Af disse to grunde kan vi ikke medvirke til lovforslagets fremme, men vil stemme imod det.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg takker for den tilslutning, der er givet lovforslaget fra forskellig side, men den kom jo ikke overraskende, eftersom forslaget, som allerede nævnt, er et led i forliget omkring vareforsyningsloven. Det har derfor heller ikke overrasket mig, at det ærede medlem hr. Aksel Møller var kølig på dette punkt, og det har naturligvis endnu mindre overrasket mig, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen var kølig. Jeg kendte på forhånd den politiske stilling her i tinget.

Der er fremsat ønske om, at detaljer skal kunne drøftes i finansudvalget, og jeg er naturligvis altid parat til at diskutere sådanne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Alsing Andersen: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til behandling i finansudvalget.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om førelse af visse skattekrav.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 7233; fremsættelsen findes i tidenden sp. 4379).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Kai Jensen: Da der endnu findes ca. 9 000 uafgjorte efterbetalingssager som følge af loven af 22. juli 1945 og disse ca. 9 000 sager ikke vil kunne få samme behandling som de allerede afgjorte omkring 140 000, medmindre man forlænger forældelsesfristen for skatteefterbetaling med 2 år til 7 år; skal jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til hurtig og velvillig behandling.

Himmelstrup: Partiet venstre kan slutte sig til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag.

Erna Sørensen: Det er rigtigt, at den højtærede finansminister er nødt til at søge en forlængelse af fristen efter loven af 22. december 1908 med hensyn til behandlingen af sager efter loven af 22. juli 1945. Vort parti er forsåvidt velvilligt indstillet overfor forslaget om at give den højtærede finansminister denne forlængelse. Om den skal være på 2 år eller en kortere tid, vil jeg tage forbehold med hensyn til.

Der er en anden ting, som i virkeligheden bekymrer mig mere med hensyn til disse sager, og det er de bemærkninger til lovforslaget, hvori den højtærede finansminister opgør efterbetalingssagerne i dag til 9 000. I betragtning af, at vi også har en masse sager, som endnu ikke er afgjort vedrørende eengangsskatten, synes jeg, man har indtryk af, at disse sager ikke behandles med den tilstrækkelige hurtighed, som man i og for sig kunne kræve på så vigtigt et lovområde som dette. Man har i sin tid indkaldt en masse ekstramandskab til disse sager, folk, som er beskæftiget andre steder, i andre erhverv, og som derfor har meget lidt tid til rådighed, når det gælder disse sager. Det er mit indtryk fra praksis, at man mange gange stilles overfor, at den, som behandler en sag, under behandlingen skifter, og at sagen, når man kommer til forhandling om den, er helt ny for den pågældende.

Det er også mit indtryk, at man til trods for, at vi nu skulle se at blive færdige med disse efterbetalingssager, unødigt forhaler dem, idet man med en grundighed, som jeg synes er udover det, der egentlig kunne kræves, påny gennemgår dem. Jeg ser, at den højtærede finansminister taler om ligningsdirektoratets efterrevision. Jeg har indtryk af, at i en masse af de sager, der var afsluttet ude omkring i kommunerne, og som folk måtte føle sig sikre på at der ikke skete mere i, idet de oven i købet i mange tilfælde havde betalt den formueafgift eller tegnet det stabiliseringslån, som var en